

KRISTUS JA ANTIKRISTUS

Pekka Ervastian esitelmä 30.12.1923

Kun tahdomme käsitellä semmoista aihetta kuin ”Kristus ja Antikristus” voimme heti sanoa jonkinlaisena yleispätevänä määritelmänä, että sellainen käsitys kuin meillä on Kristuksesta, sellainen meillä myös on Antikristuksesta. Antikristus merkitsee, kuten tiedämme, Kristuksen vastustaja.

Tiedämme, että on kaksi hyvin erilaista käsitystä Kristuksesta. Toinen on tuo vanha, tunnettu kristillis-dogmaattinen, kirkollinen käsitys, että Kristus oli Jeesus Natsarealainen ja että hän on ainoa Kristus. Ei ole mitään muuta Kristusta kuin Jeesus Natsarealainen, Jumalan Poika, hän joka Jumalana ilmestyi maan päälle. Tämä usko, että Jeesus Natsarealainen oli ainoa Kristus, tietysti vaatii luonnollisena seurauksena, että Antikristus on jokin toinen henkilö, semmoinen apokalyptinen henkilö, joka ilmestyy maailmaan viimeisinä aikoina ja josta puhutaan Johanneksen ilmestyksessä, merkillinen Kristusta vastustava ihmisolento, johon ovat pimeyden valtakunnan kaikki voimat ja kyvyt keskittyneet. Tämmöinen olento tulee ilmestymään maailmaan loppuaikoina – niin uskotaan – ja hän tulee hallitsemaan, kuten muutamat arvelevat, 50 vuotta. Toiset taas arvelevat, että hän hallitsee kolme ja puoli vuotta, minkä jälkeen Kristus taas ilmestyy ja voittaa tuon Apollyonin eli Antikristuksen. Sitten alkaa tuhatvuotinen valtakunta.

Ne ihmiset, jotka näin ajattelevat, saattavat sanoa, että joissakin toisissakin ihmisissä voi olla Kristuksen henki, ja samoin he voivat puhua myös Antikristuksen hengestä, sanoa teologisesti, että jossakin ihmisessä on Antikristuksen henki. Ja me tiedämme, että uskovaisella taholla on joskus tapana tällä arvonimellä kutsua henkilöä, joka ei ole heille mieleen. On monta historiallista henkilöä, jotka ovat saaneet uskovaisten taholta sen

arvonimen. Usein on silloin ajateltu, että maailma on kohta loppumassa, ja silloin on keksitty jokin henkilö, joka on ollut tuo Apollyon. Ranskan vallankumouksen aikaan monet ajattelivat, että ne tapahtumat olivat lopun enteitä ja että Napoleon oli tuo Apollyon, sillä hänen nimensäkin muistutti sitä. Tuhattuotista valtakuntaa odotettiin. Nyt on taas ajateltu, että maailmansota on se viimeisen ajan enne. Ja ainakin ympärysvaltojen puolella on ajateltu, että Saksan keisari on Antikristus; se oli tavallinen käsitys esim. Englannissa.

Siis tuollainen usko Kristukseen jonakin historiallisena henkilönä vie uskoon Antikristukseen toisena historiallisena henkilönä.

Mutta on toinenkin käsitys, joka on voittanut yhä enemmän ja enemmän kannattajia meidän aikanamme, vaikkakin sillä on aina ollut kannattajia. Tämä toinen käsitys on se, ettei Kristus ole mikään määrätty historiallinen olento, vaan mystillinen Kristus, jumalallinen elämä kaikissa ihmisissä. Kaikissa ihmisissä piilee mystillinen Kristus. Puhuhan teologiakin mystillisestä yhteydestä Jumalan ja Kristuksen kanssa, mikä voi tulla ihmisen osaksi, mutta ne, jotka uskovat mystilliseen Kristukseen, sanovat: mystillinen Kristus on kaikissa ihmisissä oleva sisäinen vapahtaja, jota ihmiset eivät tunne. Tämä mystillinen Kristus on siis personaton prinsippi, jumalallinen elämä. Se on jotakin, joka ei rajoitu yksilöön; se on jumalallinen elämä ihmisessä. Ja kun tällä tavalla ajatellaan Kristuksesta, silloin myös käsitetään Antikristuksella jotakin personatonta henkistä elämää, joka vastustaa tätä mystillistä Kristusta ja kieltää sen. Se siis, joka uskoo mystilliseen Kristukseen, sanoo: Antikristus on semmoinen kielteinen henki ihmisessä, joka ei usko mystilliseen Kristukseen. Siis se, joka sanoo ettei Kristusta ole olemassa ihmisessä se edustaa Antikristuksen henkeä tältä mystilliseltä kannalta.

Tietenkin nämä ihmiset, jotka uskovat mystilliseen Kristukseen, voivat myös puhua, että jossakin ihmisessä on Kristus ruumistunut; Jeesus Natsarealaisessa, Buddhassa, kaikissa

suurissa Mestareissa ja vapahtajaolennoissa, ja kaikissa niissä, joissa kristuselämä on päässyt vaikuttamaan. Sillä ei tarkoiteta, että jokin ruumiillinen Kristus on jossakin ihmisessä. Ja kun nämä ihmiset puhuvat Jeesus Natsatrealaisesta Kristuksena, he tarkoittavat, että mystillinen Kristus oli ruumistunut Jeesukseen – samoin kuin mihin tahansa suureen Mestariin. Ja kun he puhuvat Antikristuksesta, he tarkoittavat niitä ihmisiä tai olentoja, joissa Antikristuksen henki on ruumistunut. Jos he mystilliseltä kannalta sanovat, että jokin ihminen on Antikristus, niin he tarkoittavat sillä ihmistä, joka kieltää kaiken mystillisen totuuden, hengen, eikä usko muuhun kuin vain ihmisen personalliseen elämään. Silloin on heidän kannaltaan Antikristuksen henki ruumistunut johonkin ihmiseen.

Kun siis meillä on nämä kaksi käsitystä Kristuksesta: Kristus personallisena olentona eli Jeesus Kristus, – ja mystillinen Kristus, joka on kaikissa ihmisissä, niin me voimme totuudenetsijöinä kysyä: Kumpi käsitys on oikea? Vai onko olemassa vielä kolmaskin käsitys? Ja jos ruusu-risti-teosofisella tavalla – tarkoitan: jos kokemuksen kautta tutkimme tätä asiaa, ei spekuloida ainoastaan – silloin me löydämme kultaisen keskitien, silloin nämä kaksi käsitystä asettuvat äärimmäisiksi ja keskellä kulkee kolmas käsitys, joka on juuri kristikunnan alkuperäinen käsitys. Ja mikä on silloin tämä kolmas käsitys? Yleisesti sanoen se on semmoinen käsitys, joka yhdistää nämä molemmat äärimmäisyydet, joka näkee totuuden kummassakin, mutta on aivan omaperäinen kanta, joka perustuu kokemukseen ja näkemukseen ja jota ei kukaan ihminen voi täydellisesti ymmärtää ja käsittää muuten kuin ainoastaan kokemuksen kautta.

Tämä kolmas kristuskäsitys uskoo sekä mystilliseen että personalliseen Kristukseen. Se tietysti edellyttää aivan luonnollisena asiana, että mystillinen Kristus on olemassa. Siitä tämä kolmas käsitys aivan luonnollisesti alkaa. Mystillinen Kristus on tietysti olemassa kaikkien ihmisten takana, hengessä, vaikka ihmiset eivät sitä tiedä eivätkä tunne. Se on ensimmäinen,

aivan luonnollinen edellytys. Ja toinen edellytys on se, että tämä mystillinen Kristus oli erikoisella tavalla niin sanoaksemme puhjennut Jeesus Kristuksessa, ruumistunut Jeesus Kristukseen.

Tämä seikka, että mystillinen Kristus oli erikoisella tavalla läsnä Jeesus Kristuksessa, on kohta, joka välttämättä vaatii kokemusta, sitä ei voi tietää ilman kokemusta. Kuinka voi tietää, että mystillinen Kristus on erikoisesti läsnä Jeesus Kristuksessa, ellei ole kokemusta? Ensimmäinen kokemus on kokemus siitä, että ihmisessä on vapahtaja, Kristus. Siitä ei ole varma se ihminen, joka uskoo vain tuohon ulkonaiseen Jeesus Kristukseen, hän ei tiedä mitään mystillisestä Kristuksesta. Mutta ensimmäinen askel ulos hänen kannastaan on se, että hän pääsee tietoon mystillisestä Kristuksesta. Se on koettava, mutta se kokemus voi alussa olla niin sanoaksemme yleistä laatua. Hän voi järjellään niin paljon tutkia, että pääsee selville, että mystillinen Kristus on olemassa kaikkien Mestareiden ja Vapahtajien takana. Se on silloin järjen valaistumista, heräämistä. Mutta kukaan ei voi, ei hänkään, joka on mystillistä Kristusta järjessään ymmärtänyt, päästä tietoon siitä, että tämä mystillinen Kristus on erikoisessa suhteessa Jeesus Kristukseen, ellei hän saa sitä kokea. Se kokemus on aivan välttämätön, jotta pääsisi selvään käsitykseen Kristuksesta tuolla kolmannella tavalla, josta edellä mainitsin. Ja jos tahdomme ymmärtää Antikristusta, on meidän ymmärrettävä ensin Kristusta. Kun tahdomme tietää, mikä on Antikristus tältä kolmannelta kannalta, täytyy meidän ensin selvittää itsellemme, mikä on tämä kolmas kanta Kristuksesta.

Sanoin jo, että ensimmäinen edellytys on se, että me uskomme mystilliseen Kristukseen. Tätä uskoa voisimme kuvata muutenkin, voisimme sanoa: me uskomme ihmiskunnassa olevaan jumalalliseen elämään, me uskomme Jumalaan. Ihmisethän ovat yleensä tottuneet uskomaan Jumalaan ulkonaisella tavalla: Jumala istuu taivaassa viisaana, ankarana, mutta myös lempeänä olentona. Näin ihmiset ajattelevat Jumalasta. Mutta se, joka uskoo mystilliseen Kristukseen, hän on

ennen sitä uskoa ymmärtänyt, että se Jumala, johon tulee uskoa, ei ole missään kaukana, vaan meissä. Tämä on ensimmäinen ja tärkein edellytys. Ihmisten täytyy oppia uskomaan siihen Jumalaan, joka on ihmisessä, ja meidän täytyy sanoa: ei ole mitään muuta vapahtajaa kuin Jumala. Meidän täytyy tulla tuolle juutalaiselle ja muhamettilaiselle kannalle, että uskomme ainoastaan yhteen Jumalaan, sillä niin kauan kuin sanomme, että Jumala on meidän ulkopuolellamme, meidän täytyy uskoa moniin jumaliin. Jos Jumala on jokin personallinen, mahtava olento, joka on meidän ulkopuolellamme, niin niitähän voi olla miten paljon tahansa. Kaikki ne uskonnot, jotka puhuvat monista jumalista, ovat omalta kannaltaan oikeassa, emmekä me tahdo kieltää, ettei sellaisia olentoja ole olemassa. Sanoohan apostoli Paavalikin, että niitä on olemassa, hyvin mahtavia henkiolentoja. Mutta meitä ihmisiä ei lopullisesti pelasta se, että uskomme noita jumalia olevan olemassa, että ei ole ainoastaan tämä näkyvä maailma, vaan myös henkimaailma, jossa on korkeita olentoja. Se ei pelasta meitä, vaan meidät pelastaa se, että uskomme yhteen Jumalaan, kuten juutalaiset, hindut, muhamettilaiset ja yleensä kaikki ajattelevat ihmiset ovat uskoneet, että on olemassa vain yksi ainoa Jumala, joka on kaiken takana. Se Jumala ei voi olla mistään poissa, ei voi olla mitään paikkaa, missä se ei ole. Ja koska se Jumala on kaikkialla, on se Jumala myös ihmisessä, ja ihmisen henki voi tutkia Jumalan hengen syvyyksiä, kuten apostoli Paavali myös sanoo. Ihminen voi hengessään Jumalaa tutkia ja päästä tietoon Jumalasta.

Ensin siis on se, että ihminen uskoo siihen Jumalaan, joka on hänessäkin; ei enää vain niihin jumaliin, jotka ovat hänen ulkopuolellaan, vaan siihen, joka on hänessä itsessään. Tämä on ensimmäinen kohta mystillisen Kristuksen uskossa, sillä millä nimellä me silloin nimitämme sitä Jumalaa, joka on meissä? – Me nimitämme sitä Isäksi. Me emme voi keksiä parempaa nimeä sille suurelle Elämälle, joka on kaiken takana ja joka on meidänkin takanamme. Isä on juuri semmoinen salaperäinen

olento, jonka arvoitusta emme osaa ratkaista. – Pieni lapsikin seisoo isänsä edessä kuin mysterion edessä. Hän tietää, että isään hän voi luottaa. Isä auttaa häntä ja pitää hänestä huolta. Sillä tavalla lapsi ajattelee isästään. Ei hän muuta tiedä isän, aikuisten ihmisten salaisuudesta. Samoin emme mekään ymmärrä Jumalan mysteriota, emme me sano, että tiedämme Jumalan salaisuuden, mutta me uskomme, ettei ole mitään muuta Jumalaa, joka voisi meidät pelastaa ja meistä huolehtia, kuin se, mistä me voimme päästä tietoon omassa hengessämme.

Siis tämä on ensimmäinen, että uskomme tuohon Isään. Sitten tulee toinen kohta tässä mystillisen Kristuksen uskossa ja se on: Jumala, Isä on ilmentynyt Jeesus Natsarealaisessa erikoisella tavalla. Nythän me heti silloin, kun aloimme uskoa Jumalaan meissä, ymmärsimme että Isä ilmoittaa itsensä meissä ja meidän kauttamme. Me ymmärsimme, että on olemassa ihmisiä, joissa Isä on paljon enemmän tullut näkyviin, vapahtajia, suuria olentoja, joissa Jumala on ilmentynyt. Tämän me aivan ymmärsimme. Mutta sitten tulee tuo erikoinen kohta, että me näemme ja ymmärrämme, että juuri Isä, Elämä, Jumala meissä, on erikoisesti ilmentynyt Jeesus Kristuksessa, ja siihen tarvitaan kokemusta. Eikä tämä toinen kohta tule meille selväksi, elleimme me ensin ymmärrä ja omaksu kolmatta kohtaa. Tämä kolmas kohta on se, että kun Isä Jumala erikoisella tavalla, nimittäin täydellisemmin kuin ennen, ilmentyi Jeesus Natsarealaisessa, Jeesus Kristuksessa, niin on selvää, että Jeesus Kristus saattoi kertoa Jumalasta eli Isästä enemmän ja syvemmin kuin toiset. On selvää, että Jeesus Kristus saattoi yksinkertaisemmin, mutta samalla syvemmin ja seikkaperäisemmin sanoa, millä tavalla me voimme syventyä Jumalan eli Isän mysterioon. Ja tämä merkitsee käytännössä, että Jeesuksen opetukset, neuvot, käskyt ja elämänohjeet ovat erikoisen tärkeitä ja merkille pantavia. Ne ovat semmoisia, että ne vievät meidät Jumalan luo, Isän luo ja Isän syvyyksiä tutkimaan paremmin, suoremmin ja selvemmin kuin

kenenkään muun, jossa Isä on ilmentynyt. Tämä on aivan selvä seuraus edellisestä edellytyksestä

Jos toinen edellytys on se, että Jeesus ilmensi Isää enemmän ja syvemmin kuin kukaan ennen häntä, niin on myös selvää, että Jeesus saattaa johtaa meitä suoremmin Isän luo kuin toiset, sillä edellytyksellä tietenkin, että me seuraamme häntä, sillä edellytyksellä, että me panemme arvoa hänen opetuksilleen, neuvoilleen, käskyilleen. Ja nyt on tässä se kohta, se merkittävä kohta, että me emme pääse tietoon siitä, että Jeesus Kristus on erikoisella tavalla mystillisen Kristuksen täyttämä, ellemme häntä seuraa, ellemme omaksu hänen ohjeitaan, neuvojaan, käskyjään. Ellemme hänen elämäänsä ota itseemme ja noudata sitä, emme pääse tietoon siitä, että hän on ikäänkuin lähempänä Isää kuin muut vapahtajat. Mutta kun me häntä seuraamme, silloin me pääsemme tähän tietoon.

Ja jos me nyt käytännöllis-teologisesti tai paremminkin käytännöllis-kristosofisesti tahtoisimme määritellä näitä kolmea kohtaa, niin voimme sanoa, että ne kuvaavat n.s. pyhää kolminaisuutta. Ensin oli se, että me uskomme Isään ja siihen Isään me pääsemme uskomaan ymmärtämällä, että jumalallinen Elämä on meissä. Se on mystillisen Kristuksen ensimmäinen kohta ja se on Isä. Toinen kohta on sen ymmärtäminen, että Jeesus Kristus on erikoisessa suhteessa Isään, Jeesus Kristus on Poika, ja se on siis kolminaisuudessa Pojan mysteeri. Mutta me emme pääse tietoon siitä, ellemme pääse tietoon Pojasta omassa itsessämme, ja Pojasta itsessämme emme voi päästä tietoon, ellemme seuraa Jeesuksen elämänohjeita. Ja nämä elämänohjeet, oppi, on silloin Pyhä Henki. Meihin täytyy siis tulla Pyhä Henki, meidän täytyy elää Jeesus Kristuksen hengen mukaan, jotta me pääsisimme tietoon Pojan mysteeriosta. Pyhän Hengen kautta me pääsemme Pojan mysteeriin. Ensin kyllä voimme järjessämme ymmärtää Isää, mutta sitten täytyy meissä alkaa Pyhän Hengen työ. Ja vasta kun se on tehnyt työtä meissä, vasta sitten me pääsemme tietoon Pojasta itsessämme, että itse olemme Jumalan

poikia. Ja silloin myös samalla näemme, saamme kokea, pääsemme tietoon siitä, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika syvemmin, lähemmin, ihmeellisemmin kuin kukaan ennen häntä.

Meillä on tässä aivan tuo teologinen kolminaisuus: Isä, Poika ja Pyhä Henki, mutta aivan käytännöllisellä tavalla, ei teoreettisella. Koko tämä käytännöllinen kolminaisuus sisältyy silloin tuohon yhtenäiseen käsitykseen mystillisestä Kristuksesta kristosofisella, ruusu-risti-teosofisella tavalla, kokemusperäisellä tavalla. Voimme sanoa, jos tahdomme, että tulee eroittaa kolme kohtaa, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen, mutta emme saa unohtaa, että nämä ovat käytännöllisiä asioita, joita tulee kokea. Emme osaa niistä puhua, ennenkuin olemme niitä kokeneet.

Ja kun olemme saavuttaneet tämmöisen kokemukseen perustuvan käsityksen Kristuksesta, silloin meillä on myös oma käsityksemme Antikristuksesta, Kristuksen vastustajasta. Ja silloin me huomaamme, että Jeesus on kyllä evankeliumissa puhunut jotain Antikristuksesta, ja että tässä Antikristuksessa on myös kuin kolme astetta. Lievin Antikristuksen muoto on se, jossa Antikristus vastustaa Isää. Tämä Antikristuksen henki, mystillinen Antikristus on se, joka vastustaa Isää, Jumalaa meissä, joka kieltää sen ja sanoo: Ei ihmisessä ole mystillistä Kristusta. Se on lievin muoto ja sitä henkeä on hyvin paljon maailmassa. Mitä muuta henkeä onkaan maailmassa! Itse asiassa on harvassa niitä ihmisiä maan päällä, jotka uskovat, että ihmisessä on Jumala. Useimmat pitävät sellaista ajatusta Jumalan pilkkana. He eivät sitä ymmärrä, heidän älynsä on kasvatettu toiseen suuntaan. Tämä on kuitenkin Antikristuksen henkeä. Meidän täytyy sanoa, että tältä kannalta katsoen ovat hyvin harvinaisia sellaiset kirkot ja lahkot, joissa todella uskotaan Jumalaan, Kristukseen. Kirkkoja, seurakuntia ja lahkoja on paljon maailmassa ja ne kaikki sanovat uskovansa Kristukseen, mutta pettävät jo ensimmäisen vaatimuksen. Ne kieltävät ensimmäisen kohdan, ne sanovat: Ei Jumala ole ihmisessä. Ne huutavat "anateeman" niiden yli, jotka koettavat sanoa: Jumala on meissä.

”Tämä on lievin rikos”, sanoo Jeesus, ”se annetaan anteeksi”. Se riippuu siitä, että ihmiset eivät osaa ajatella, eivät ole ymmärtäneet, että pitäisi itse ajatella. Se riippuu tietämättömyydestä, sokeudesta, jokainen kulkee vanhaa latuaan. Hullu se, joka rupeaa jotain uutta keksimään! Se on Antikristuksen hengen ensimmäinen kohta, se riippuu ihmiskunnan luonnollisesta, suuresta materialismista ja ateismista. Ihmiset voivat kyllä uskoa, että Jumala on olemassa, mutta se Jumala on jossakin kaukana. Tämä on Isän kieltämistä, mutta se annetaan anteeksi.

Sitten on toinen kohta, se joka kieltää Pojan, Pojan ihmisessä. Se on myös lievä rikos ja se annetaan anteeksi. Ei ihminen ole velvollinen umpimähkään uskomaan, että ihminen on Jumalan Poika, kun hänellä ei ole siitä mitään käsitystä? Korkeintaan voi tässä kohden tulla rikokseksi ja synniksi se, että ihminen kieltää Pojan jossakin sellaisessa henkilössä, jossa hän on sen nähnyt. Ja siinä on esim. Jeesus Kristus kompastuskivenä. Samalla tavalla voi myös olla Buddha, Zarathustra tai jokin muu viisas. Vaikka emme tuntisi Jumalaa itsessämme, niin voimme kuitenkin nähdä ja ymmärtää, että on ollut ihmisiä ja kukaties nytkin on, joissa on ilmentynyt jumalallinen elämä, jotka siis jollakin tavalla meidänkin käsityksemme mukaan voivat olla Jumalan Poikia. Jos me kiellämme sen, silloin me kiellämme tuon toisen mysterion. Jos me yliolkaisesti työnnämme luotamme sen käsityksen, että jokin ihminen voi olla lähempänä Jumalaa kuin toinen; jos sanomme, että kaikki nuo suuret olennot ovat olleet sairaalloisia ihmisiä, silloin me kiellämme Pojan, rikomme toista mysteriota vastaan. Varsinkin täällä länsimailla meitä on kasvatettu ymmärtämään, että Poika oli ilmentynyt Jeesuksessa, että Jeesus Kristus oli Jumalan Poika. Jos me senkin kiellämme, silloinhan me kiellämme kokonaan kaiken käsityksen Jumalan Pojasta. Me olemme oppineet pitämään Jeesusta ihanteellisena ihmisenä. Jos kiellämme sen, jos sanomme, ettei hän ole sen ihmeellisempi kuin kukaan muukaan, silloin olemme kieltäneet

Pojan siinäkin ihmisessä, josta meillä oli suuret edellytykset sitä uskoa. Mutta sekin rikos annetaan anteeksi. Ihminen saa tehdä syntiä Isää ja Poikaa vastaan ja sillä tavalla kieltää ne. Sitä ei lueta niin suureksi viaksi; hän on itse tehnyt jo sillä pahaa itselleen.

Mutta sitten tulee kolmas kohta, se jota sanomme Pyhäksi Hengeksi. Siitä sanoo Jeesus nimenomaan: Syntiä Pyhää Henkeä vastaan ei anneta anteeksi. Sinä saat kieltää Kristuksen Isänä ja Poikana, mutta jos kiellät Kristuksen Pyhänä Henkenä, sitä ei anneta anteeksi. Se Antikristuksen muoto on kaikista vaarallisin, kaikista vaikein, sillä se tuomitsee ihmisen. – Ja nyt, jos me kysymme, onko ihmiskunta sillä tavalla kieltänyt Kristuksen, niin täytyy vastata: On kieltänyt, ja kieltää yhtämittaa. Yhtämittaa me kristikuntana teemme syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Se synti on siinä, että me emme välitä Jeesus Kristuksen opetuksista, neuvoista ja elämänohjeista, emme tahdo seurata häntä, emme kuuntele hänen ääntään. Me voimme kyllä huulillamme tunnustaa: ”Sinä olet Jumalan Poika”, mutta emme ota selvää siitä, mitä hän on opettanut, sanonut, ja vielä vähemmin sitä noudatamme. Se on kristikunnan suuri erehdys. Ja mitä se merkitsee, ettei sitä anneta anteeksi? Se merkitsee, että tämä erehdys saa aikaan karmaa, se tulee ulos tekojen maailmassa.

Mainitsen yhden esimerkin. Jeesus on sanonut: Rakastakaa niitä ihmisiä, jotka kuuluvat toisiin kansakuntiin. Hän on myös sanonut: Pistä miekkasi tuppeen, sillä joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu. Tällä Jeesus Kristus on aivan selvästi tarkoittanut – ja minä luulen ettei kukaan sitä enää kiellä: Kristityt älkää käykö sotaa! – Ja me olemme kuitenkin pitkin matkaa käyneet sotia. Kristikunta on tiennyt, että Jeesus Kristus on kieltänyt sen, ja kuitenkin kristikunta on käynyt sotia, koska se on sen paremman ymmärryksen mukaan ollut välttämätöntä. Se on ollut joskus välttämätöntä, mutta useimmissa tapauksissa se on ollut vain ihmisten, etenkin vallassa olevien, ajattelemattomuutta ja pahuutta, vallanhimoa. Siis kristikunta on tässä kohden pitkin

matkaa kieltänyt Kristuksen ja rikkonut siten Pyhää Henkeä vastaan, eikä sitä syntiä anneta anteeksi. Sitä ei voi pyyhkäistä pois; ei mitään, mikä tulee teoksi, voi pyyhkiä pois. Kristikunnan pitäisi elää niin, ettei se tartu miekkaan, sillä kun se tarttuu siihen, se ulottaa Kristuksen vastustamisen tähän tekojen maailmaan ja siis rikkoo Pyhää Henkeä vastaan. Ja se tuo karmalliset seuraukset. Se, mikä ilmenee tekoina, se luo seurauksia; sitä ei voi pyyhkäistä pois. Ja ne luovat taas uusia seurauksia, niin että kristikunta ei pääse vapaaksi siitä verkosta, johon se on kietoutunut.

Tässä siis näemme, mitä Antikristus on tältä kolmannelta kannalta katsoen. Kun käsitämme tällä tavalla, mitä Kristus on, ja näemme siinä kolme kohtaa, niin näemme myös Antikristuksen kolme kohtaa: se Antikristuksen henki, joka kieltää Isän; se, joka kieltää Pojan ja se, joka kieltää Pyhän Hengen. Ja tätä viimeistä ei anneta anteeksi, koska se kantaa omat karmalliset seurauksensa ja kietoo ihmiskunnan niiden seurauksien verkkoon.

Mutta koska me nyt näiltä kolmelta kannalta ymmärrämme, että Kristus on erikoisella tavalla ilmentynyt Jeesus Natsarealaisessa, niin me myös ymmärrämme, että täytyy olla myös jokin personallinen Antikristus. Antikristuksia on tietysti kuinka paljon tahansa vähemmässä merkityksessä, mutta täytyy olla olemassa jokin semmoinen Antikristus, joka kokoaa itseensä kaikki ne voimat, jotka vastustavat Kristusta. Se Antikristus ei ole vielä ilmestynyt. Se Antikristus – aivan niinkuin Ilmestyskirjassa sanotaan – tulee lopun ajan edellä, mutta se aika ei ole vielä käsillä. Lopun aika, jolloin tuhatvuotinen valtakunta toteutuu maan päällä, on vielä kaukana, koska me ihmiskuntana olemme näin kehittymättömiä. Kaikki riippuu meistä itsestämme. Meidän täytyy kasvattaa itseämme Jumalan valtakuntaan, ei se muuten ilmaannu.

Kun siis suurin osa ihmiskuntaa on kasvattanut itseään Jumalan valtakunnan elämään, silloin lähestyy lopun aika. Silloin kaikki se, mikä tässä on huonoa ja itsekästä, se kootaan yhteen,

mutta se on kaukaisessa tulevaisuudessa. Silloin ilmestyy sellainen henkilö, johon Antikristuksen kaikki voimat ovat keskittyneet, ja hän kieltää Isän, Pojan ja Pyhän Hengen. Hän panee silloin kaikki viimeiselle koetukselle. Hän on yliluonnollinen olento, jota luonto tottelee ja joka koettaa viekoitella ihmisiä pois Jumalasta, Kristuksesta. Ja koska hänellä on kaikki nämä voimat, hän on oleva semmoinen olento, joka voi saada vietellyksi ihmiset uskomaan, että hän on Jumala. Valitutkin voivat silloin eksyä. Mutta siihen on pitkä aika.

Meidän täytyy ensin oppia tuntemaan Kristusta. Ja se tärkeä seikka, jota olen koettanut teroittaa, on, että Kristusta voimme oppia tuntemaan ainoastaan kokemuksen kautta. Ja kokemuksen tie kulkee ensin Isän kautta ja sitten Pojalta saatuun Pyhään Henkeen. Kun te saatte Pyhän Hengen, te ymmärrätte Pojan mysteron.